

Ранкова вулиця в центрі міста вирувала бурхливим потоком пішоходів і автівок. Серед сонної вогкої і падолистової осені починався жвавий будень: люди поспішали на роботу. Між них була й чепурна літня пані в елегантному зеленому пальті і брунатному капелюшку. Її супутники — хлопчик і дві дівчинки в яскравих курточках — також квапилися, але по найзахопливіші враження для своїх осінніх канікул. На них чекало виняткове місце — Музей таємниць!

Даня, Діана й Дарка днями відзначили десятий день народження. Так, один на всіх, адже народилися трійнею. Даня був старший за сестер на якісь пів години й обганяв кожну на пів голови. Усі троє були подібні, але Дарка з Діаною — просто викапані,

як і годиться близнючкам. Щоправда, досить було познайомитися з дівчатами, щоб відрізнити їх не становило вже ніяких труднощів. Діана мала тихіший і лагідніший голос, рухалася плавно, часто всміхалася, замиловано зупинялася біля дерев, зустрічних пєсиків і яскравих вітрин. Дарка ж була спритна й вєртлява, з грубішими інтонаціями та сміхом, а дерева, пєсики й вітрини викликали в неї суто спортивний інтерес. Спільну мову таким різним сестрам знайти було б не просто, якби не поміркований і кмітливий Даня. А ще — усі троє обожнювали загадки, секрети, головоломки й детективні історії, тож Музей таємниць був ідеальним місцем для відвідин.

— Прошу вас, не біжіть аж так швидко! — гукала пані дітей. — *Please note*¹, що мої поважного віку ноги сьогодні на підборах.

— Бабуню, а ви носили б кросівки, то й не мали б клопоту, — мовила Дарка, вправно перестрибуючи калюжу.

¹ Зауважте, будь ласка (англ.)

— Не слухайте Дарки! — запротестувала Діана. — Черевички такі гарні!

Дарка скривилася й показала сестрі язика, Діана роздратовано закотила очі. Пані того не зауважила, натомість похвалилася:

— *Custom-made*¹. На підшві навіть є монограма — тиснення з моїми ініціалами.

— Таких краще не взувати, якщо ви задумали скоїти злочин, — експертно зауважив Даня. — Вас одразу викриють по слідах.

— *Got it!*² — усміхнулася пані, клацнувши пальцями. — Щойно замислю злочин — перевзуюся у кросівки.

Діти захихотіли. Їхня бабуся Ліда часом бувала ще тою дотепницею.

Колись пані Лідія Чемерник грала в театрі й кіно. Вона довго жила за кордоном і так звикла спілкуватися

¹ Виготовлені на індивідуальне замовлення (англ.)

² Зрозуміло! (англ.)

англійською, що й досі вставляла іноземні слова в розмови, й онукам це дуже подобалося.

Вийшовши на пенсію, пані Лідія швидко занудьгувала, тож знайшла собі нову роботу: влаштувалася гідесою в Музей таємниць!

Понад століття тому його будівля була помешканням відомого детектива, винахідника, філера міської поліції Матвія Фауста. По смерті господаря напрочуд довго дім стояв покинутим і захаращеним, але кілька років тому його відреставрували й відкрили для відвідувачів. Він справді являв собою музей різних загадкових пристроїв і атрибутів. Жодне з приміщень не було простою кімнатою. Там завжди містилися таємні ходи, комори та сховки, а на поверхнях лежали старовинні книжки, мапи і креслення, теки із кримінальними справами, нотатники з підозрами й гіпотезами щодо різних злочинів та описами неймовірних пригод.

Замолоду Матвій Фауст жив у Лондоні, асистував найкращим приватним слідчим і поліції, а тоді повернувся на батьківщину, щоб розшукувати лиходіїв, розкривати злочини й запобігати їм. За кілька

років його практики справи в місті пішли так добре, що й у поліціантів, і в пана Фауста з'явилося багато вільного часу. Невідомо, чим займалися правоохоронці, а Матвій узявся до винахідництва. Спочатку поліпшував пристрої стеження та збору доказів, потім заходився обладнувати власну оселю таємними приміщеннями й коридорами, секретними дверима, шафами та скринями, оптичними ілюзіями й загадками. Щороку працівники музею натрапляли на нові несподівані знахідки й зрештою запросили британського експерта з головоломок і механічних пристроїв, щоб розгадати всі секрети Музею таємниць.

— Який він, цей експерт? — запитав Даня в бабусі.

— Містер І? *Fascinating*¹... Дуже приємний і дивакуватий, — відповіла вона.

— Це в нього ім'я таке — Містер І? — здивувалася Дарка.

¹ Чарівний, захопливий (англ.)

— Може, псевдонім? — припустила Діана.

— От самі в нього і спитаєте! — хитнула бабуся головою в бік провулку.

За рогом на них чекала старовинна двоповерхова будівля з темного каменю — химерна, однак своєрідно красива. Високі вікна ховалися в нішах, обрамлених ліпленням у вигляді чи то ліан, чи то змій, на виступах фасаду завмерли скульптури сов і воронів, з лівого краю височіла вузька гостроверха вежа із флюгером-драконом. Над альковом входу аркою бігли вирізьблені англійські слова: WELCOME. BEWARE¹.

Діти не вперше приходили до Музею таємниць, але щоразу не могли втамувати захоплення й подиву цим незвичайним місцем.

II

— Найдобрішого ранку вам, Лідіє Яківно, і вам, небожата! — біля входу їх вітав череватий і рум'яний охоронець Василь.

Ніхто ніколи не бачив Василя в поганому настрої, тому в музеї його називали Василь-веселун.

